

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Havas-Sághy Gábor ügyvéd (....) által képviselt felperes neve (....) felperesnek, a dr. Kiss Gabriella ügyvéd (fél címe....) által képviselt Budapest Főváros XI. kerület Újbuda Önkormányzata Polgármesteri Hivatal (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. szeptember 24. napján kelt, 26.P...../2010/17. sorszámú ítélete ellen a felperes 18. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Kötelezi a felperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 48.000 (Negyvennyolcezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy az alperesnek 15 napon belül fizessen meg 35.000 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 37.000 forint feljegyzett kereseti illetéket.

Az indokolás lényege szerint a felperes és a perben nem álló G... I..., valamint K... D... 2008. május 29. napján építési engedély iránti kérelmet nyújtottak be az alpereshez a Budapest XI. kerület, Ördögórom u. .../2. helyrajzi szám alatti ingatlanra vonatkozóan. Az alperes megkereste a kerületi Településrendezési és Építészeti-műszaki Tervtanácsot (a továbbiakban: tervtanács), átdolgozott tervdokumentáció benyújtására hívta fel az építtetőket, majd az építési engedély iránti kérelmet elutasította. A felperes fellebbezése folytán eljáró Közép-Magyarországi Regionális Államigazgatási Hivatal Építésügyi Főosztálya döntésével a határozatot megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot új eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította.

Az új eljárásban az elsőfokú hatóság hiánypótlásra hívta fel az építtetőket és újra megkereste a tervtanácsot, amely ismételten nem ajánlotta engedélyezésre a tervet. Az alperes határozatával az építési engedély kiadása iránti kérelmet megint elutasította, megállapítva, hogy a tervezett épület nem illeszkedik a környezet

építészeti arculatába. A felperes fellebbezése nyomán eljáró Budapest Főváros Közigazgatási Hivatala határozatával az elsőfokú határozatot újból megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot az eljárás megismétlésére utasította, előírva, hogy az elsőfokú környezetvédelmi szakhatóságot be kell vonni az eljárásba, továbbá vizsgálni kell, hogy az építészeti-műszaki dokumentáció megfelel-e az építésügyi jogszabályokban előírt követelményeknek.

A felperes 2010. január 5-i perindítására figyelemmel az építésügyi eljárásban új elsőfokú hatóság, Budafok-Tétény Budapest XXII. kerület Önkormányzata került kijelölésre, amely határozatával a kérelmet újfent elutasította, a határozatot Budapest Főváros Közigazgatási Hivatala ismételten megsemmisítette.

Ezt követően az elsőfokú építési hatóság az építési engedélyezési kérelmet negyed ízben is elutasította. A felperes fellebbezése alapján eljáró Budapest Főváros Kormányhivatala V.../2012. számú, 2012. április 3. napján kelt határozatával az építési engedélyt a 2012 januárjában módosított építészeti-műszaki dokumentáció szerinti, három lakást magában foglaló, háromgenerációs lakóépület létesítésére - feltételek kikötése mellett - megadta.

A felperes módosított keresetében a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozva annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a Ptk. 76. §-ában foglalt egyenlő bánásmódhoz való jogát, illetőleg az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (Ebkvt.) 8. § t) pontjában foglaltak szerint hátrányos megkülönböztetést alkalmazott vele szemben azzal, hogy eljárása során a döntését nem szakmai alapokra helyezte, hanem személyes ellentétekre, a felek közt felmerült érzelmi vitákra alapítva hozta meg. Ennek oka az volt, hogy a perbelivel szomszédos ingatlanban az alperesi önkormányzat képviselő-testületének két tagja is tulajdonostárs, az egyiküktől vételi ajánlatot kapott, amit azonban visszautasított.

Utóbb a kijelölt hatóság építési engedélyt megadó határozata kiadásának napjáig állította a jogsértést, mivel megkeresésére az alperes több esetben nem válaszolt és nem működött együtt. Emellett a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 100.000 forint nem vagyoni és 10.000 forint vagyoni kár megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta. Azzal védekezett, hogy az egyenlő bánásmód követelményét és minden egyéb jogszabályi rendelkezést megtartott, a felperesnek jogsérelmet nem okozott.

Az elsőfokú bíróság a keresetet alaptalannak találta. Döntését a Ptk. 75. § (1) bekezdésére, 76. §-ára, 84. § (1) bekezdés a)-b)-c) és e) pontjaira, az Ebktv. 8. § t) pontjára, 19. § (1) és (2) bekezdésére alapította.

Kifejtette, hogy a felhívott jogszabályok az egyenlő bánásmód sérelmét akkor teszik megállapíthatóvá, ha a kifogásolt, hátrányt okozó magatartást az adott személlyel vagy csoporttal szemben a védett tulajdonsága folytán, arra tekintettel tanúsítja a hatóság. A perben a jogsérelmet szenvedett felperesnek kellett valószínűsítienie a hátrány bekövetkezését és azt, hogy a jogsértéskor rendelkezett az egyéb

meghatározott tulajdonsággal, valamint, hogy a hátrány okozása és az egyéb meghatározott tulajdonság fennállása között oksági kapcsolat van. Erről a bíróság a feleket a Pp. 3. § (3) bekezdésében előírt módon megfelelően kioktatta.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint hátrányként kizárólag az eljárás elhúzódása vehető figyelembe, de az nem, hogy az engedélyt az alperes nem adta ki. A felperes iratokkal, közigazgatási határozatokkal a hátrány bekövetkezését kellően valószínűsítette, hiszen a kérelem 2008 májusában került előterjesztésre, két évvel később került sor új hatóság kirendelésére és a mintegy 4 éves eljárási időtartam, még abban az esetben is meghaladja a szokásos ügyintézési időt, amennyiben a felperes kérelme hiányos vagy egyéb okból alappal utasítandó el.

A felperes által állított védett tulajdonság, helyzet - a visszautasított vételi ajánlat - és az állított hátrány közötti oksági kapcsolatot azonban nem találta valószínűsítettnek, mert a 4/F/1. szám alatt csatolt dátum nélküli levél, a felperes saját előadása, a csatolt hangfelvétel az oksági kapcsolat valószínűsítéséhez nem volt elegendő. Önmagában az, hogy a tervtanács állásfoglalásának kialakítása második alkalommal azonos indokokkal történt mint egy évvel korábban, sem adott alapot az oksági összefüggés megállapítására, tekintettel arra is, hogy a testület a tervezett épület küllemét illetően fogalmazott meg kritikát első alkalommal, ezen pedig az építetők a megismételt eljárásban sem változtattak, mert a terveken változtatás csak az építmény magasságában történt. Azt sem látta valószínűsítettnek, hogy az alperesi jegyzőnek tulajdonított mulasztások megtörténtek, illetve hogy azok okozati összefüggésben álltak a felperes személyével, valamint azzal, hogy a vételi ajánlatot nem fogadta el. Mindezek alapján, utalva a Ptk. 206. § (1) bekezdésére az elsőfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy a felperes az Ebktv. 19. § (1) bekezdésében foglalt feltételek fennállását nem valószínűsítette.

Az ítélettel szemben a felperes élt fellebbezéssel, amiben elsődlegesen annak megváltoztatásával a keresete szerinti döntés meghozatalát kérte, másodlagosan a határozat hatályon kívül helyezését indítványozta.

Álláspontja szerint megfelelően bizonyította a jogszabályban előírt tulajdonságot, ami őt jellemezte és amely a megkülönböztetésre alapot adott. Ez a tulajdonság egyrészt az eltérő esztétikai nézőpont, másrészt a felperes, az alperes és a vele együttműködő alperesi szervezetekkel kapcsolatban álló személyek közötti személyes érdekellentét. Megfelelően bizonyításra került az elszenvedett hátrány, amit a számottevő idővesztés, energia, bosszúság és költség jelentett, amely a több évig húzódó eljárással és az ehhez kapcsolódó személyi feszültségekkel járt. Bizonyításra került az okozati összefüggés a tulajdonságok, valamint a hátrány felmerülése között. Álláspontja szerint az eljáró bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésének sérelmével hozta meg döntését, amikor a bizonyítékokat nem megfelelően vetette egybe és értékelte azokat maguk összességében, aminek következtében téves döntésre jutott. Ezen mulasztás fakadhat a bizonyítás nem teljes körű felvételéből, ami sérti a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltakat és

megalapozhatja a hatályon kívül helyezést.

Hangsúlyozta, hogy a több mint négy évig tartó hatósági eljárás elhúzódása nem szakmai hiányosságból vagy felkészületlenségből ered. Az eljáró hatóság esztétikumra vonatkozó véleménye nem konkrét, szakmai szabályok megsértésén, hanem téves indokoláson alapul, ami sérti a Ket. és az Ebktv. hivatkozott rendelkezéseit, túl ezen a felperes jogorvoslati lehetősége is korlátozott volt. A szubjektív döntést alátámasztja S... K... ügyintéző személyes véleménye és bíróság előtt tett kijelentése, miszerint „...így az épület sajnos engedélyezhető lett”. Figyelemmel az ismert gyakorlatra és a köztudomású tényekre, így a vonatkozó eljárási határidőkre az alperes a felperes ügyében kivételesen nem adott ki engedélyt egy szabályos épületre és a későbbiekben is hátráltatta az engedély megszerzését. Az elsőfokú bíróság is felismerte ítéletében a felperesnek hátrányt okozó eljárás időtartamának szokásostól jelentős mértékben eltérő jellegét. Ismételten hivatkozott rá, hogy a másodfokú hatóság 2012. április 3. napján megadta az építési engedélyt pedig a terv módosítása csak az energiahatékonysági követelmények miatt alkalmazott vastagabb hőszigetelést, valamint egyes helyiségek funkcióváltozását tartalmazta. Azonban a lényegi, ún. esztétikai kérdésben a kormányhivatal nem az alperessel értett egyet és nem is vizsgálta ezen kérdéskört.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira tekintettel.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellő mértékben feltárta, abból a jogszabályok megfelelő alkalmazásával, eljárási hiba nélkül jutott arra a következtetésre, miszerint nem állapítható meg, hogy az alperes eljárásával sérült volna a felperes személyhez fűződő joga, ezen belül az egyenlő bánásmód követelménye. Döntésével indokaira is kiterjedően a másodfokú bíróság egyetértett.

A fellebbezés alaptalanul sérelmezte, hogy a bizonyítás szabályaira és a bizonyításra szoruló tényekre nem oktatta ki a feleket az elsőfokú bíróság, mert a Pp. 3. § (3) bekezdésében előírt kötelezettségének az iratokból kiolvashatóan (10. és 15. számú jegyzőkönyvek) megfelelően eleget tett. Azzal sem értett egyet a fellebbviteli bíróság, hogy helytelenül került alkalmazásra a Pp. 206. § (1) bekezdése, az eljáró bíróság a bizonyítékokat okszerűen és körültekintően mérlegelve hozta meg érdemi döntését. A másodfokú bíróság ezért nem látta akadályát a fellebbezés érdemi elbírálásának.

A Ptk. 76. §-a értelmében a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti egyebek mellett az egyenlő bánásmód követelményének a megsértése. Az Ebktv. 2. §-a szerint az egyenlő bánásmód követelményére vonatkozó, külön jogszabályokban meghatározott rendelkezéseket e törvény rendelkezéseivel összhangban kell alkalmazni. Az Ebktv. 7. § (1) bekezdése értelmében az egyenlő bánásmód

követelményének megsértését jelenti egyebek mellett a közvetlen hátrányos megkülönböztetés, ilyen lehet többek között az olyan rendelkezés, amelynek eredményeként egy személy vagy csoport valós vagy vélt egyéb helyzete, tulajdonsága vagy jellemzője miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben lévő személy vagy csoport részesül, részesült vagy részesülne [8. § t) pont].

Az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt indított eljárásokban a jogsérelmet szenvedett félnek kell valószínűsítienie, hogy hátrány érte vagy ennek közvetlen veszélye fenyeget, továbbá, hogy a jogsértéskor ténylegesen vagy feltételezése szerint rendelkezett a 8. §-ban meghatározott valamely tulajdonsággal, és ezek valószínűsítése esetén a másik felet terheli annak bizonyítása, hogy a valószínűsített körülmények nem álltak fenn, vagy az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, illetve az adott jogviszonytekintetében nem volt köteles megtartani [19. § (1) és (2) bekezdés].

E jogszabályi rendelkezések alapján a pernek nem tárgya az építési engedélyezési eljárás szakmai megítélése vagy a született határozatok megállapításainak értékelése, ugyanis a személyiségvédelem nem szolgálhat eszközül a felek polgári vagy közigazgatási jogviszonyból származó jogvitájának rendezésénél. Ezért abban a kérdésben kell állást foglalni, hogy az alperes építési engedélyezési eljárásának elhúzódása, vagy a határozatai sértik-e az egyenlő bánásmód követelményét, azaz érte-e a felperest hátrányos megkülönböztetés. Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra az meggyőződésre, hogy a jelen esetben nem állapítható meg személyiségi jogi sérelem.

Az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt indított perben a perindítás elengedhetetlen feltétele, hogy a jogsérelem olyan tulajdonságon alapuljon, amely a személyiség lényegi vonásának tekinthető, a személyiség lényegéhez közvetlenül kapcsolódik. A felperes a védett tulajdonságát egyrészt az eltérő esztétikai nézőpontban, másrészt a közte, az alperes és a vele együttműködő alperesi szervezetekkel kapcsolatban álló személyek közötti személyes érdekellentétben jelölte meg, utóbbit arra alapította, hogy visszautasította a képviselő testület tagjának vételi ajánlatát. A felhozott érvek nem alkalmasak annak alátámasztására, hogy a felperest ért hátrány, ami nyilvánvalóan megmutatkozik a szokatlanul hosszú nyúlt eljárásban és az azzal felmerült bizonytalan jogi helyzettel, egyben személyiségi jogi sérelemhez is vezetett volna.

Önmagában a szakmai, esztétikai nézetkülönbségek ezt nem alapítják meg, és nem lehet más eredményre jutni S... K... perbeli vallomása alapján sem. A hatósági eljárásokban a felperes építettként lépett fel, kérelmére nem vitásan sérelmes határozatok születtek, amelyek rendre hatályon kívül helyezésre kerültek, e döntések azonban nem a felperes személyére, hanem építési-műszaki kérdésekre vonatkoztak és közigazgatási jogkörben orvoslást nyertek, hiszen végül 2012 áprilisában az építési engedély magadásra került.

Egyetértett a fellebbviteli bíróság azzal az ítéleti érveléssel is, hogy az előtárt

bizonyítékokból nem volt kiolvasható, hogy a képviselő testületi tag vételi ajánlatának visszautasítása milyen körülmények között zajlott, illetve hogy ennek esetlegesen valamilyen közvetlen vagy közvetett hatása lett volna arra, hogy az építési engedélyezési hatóság miként bírálja el a felperes kérelmét. Emellett a felperes nem tudott megjelölni semmiféle viszonyítási vagy összehasonlítási alapot, amihez képest az ő kérelme alapján indult eljárásban az alperes a szokásostól eltérő mércét alkalmazva vagy hozzáállást tanúsítva járt volna el.

A kifejtettek alapján a felperesnek nem sikerült valószínűsítene olyan védett tulajdonságát, ami megalapozza az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt előterjesztett keresetét és hogy az oksági kapcsolatban állna az őt ért hátránnyal. Mindez kizárja annak megállapíthatóságát, hogy az alperes megsértve az Ebktv. 8. § t) pontját a felperes személyiségéhez kapcsolódó, valamely védett tulajdonsága miatt önkényesen, személyes ellentét okán intézkedett.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság érdemben és indokaiban is helytálló ítéletét helybenhagyta.

A fellebbezés nem volt eredményes, mivel azonban a másodfokú tárgyaláson az alperesi képviselő nem jelent meg, a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az alperesnek számottevő költsége nem merült fel, ezért javára másodfokú perköltséget nem állapított meg.

Budapest, 2013. május 9.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: